

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα τέσσαρα
μία μόνο νά ταιριάζῃ βρῆκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ ΓΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ ν-αραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἀλλέως δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Αὐγούστου ἐνδεκάτη
κι' ὅλων μαύρισε τὸ μάτι.

Νούμερο εἴκοσι ἐννιά,
μαῦρα σὲ κάθε γειτονιά.

Φωτιά καὶ λαύρα
καὶ ὅλα μαῦρα.

Μαύρη μαυρίλα πλάκωσε μαύρη σὰν καλιγκοῦδα,
τύννεφα μαῦρα ἔρχονται, μαῦρος ὁ κόσμος ὅλος,
μαυρίζει καὶ ἡ κάτασπρη τοῦ Μόσκειου ἀρκοῦδα,
μαυρίζει κι' ὁ κατὰθερμος κι' ὁ παγωμένος Πόλος.
Μὰ κι' ἡ Ἑλλάς ἡ προσφιλὴς κι' ἐκείνη κλαίει μαύρη,
κι' οὔτε ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ μπορεῖ κἀνέναν ναῦρη.

Σήμερον μαῦρος οὐρανός, σήμερον μαύρη μέρα,
σήμερον ὅλοι θλίβονται καὶ τὰ βουνὰ λυπούνται,
μαύρη κι' ἐκεῖ στὴν Τρίπολι ἐστήλωσαν παντιέρα
καὶ σὲ κατὰμαυρα νερά οἱ Ἕλληνες κυλιούνται.
Μόνο τὰ μαῦρα σήμερα εἰς τοὺς Ρωμηοὺς περνοῦνε,
ὅτ' αὐτὰ μαῦρα ξεθυμαίνουν, μὲ μαῦρα τὸ γλεντοῦνε.

Μαυρίζουνε τὰ γιγασεμιά, μαυρίζουνε κι' οἱ κρίνοι,
μαυρίζει καὶ ὁ σὸ ἔθνος μας ἡ νέα κλεφτουριά,
καὶ σὰν μαυροχελιδὸνα μᾶς ἔρχονται κι' ἐκεῖνοι,
πτοῦχον τῆς κάσσης τῆς χρυσαῖς τ' ἀσήμια τὰ βρεσιά.
Μὲ μαῦρα πᾶνε ὅτους χοροὺς, μὲ μαῦρα ὅτ' αὐτὰ Παλάτια,
κι' ὅλα τὰ κάνουν γιὰ φωναῖς καὶ γιὰ τὰ «μαῦρα μάτια».

Ἀπὸ τὴν φτώχεια τὴν πολλὴ μαυρίζει κάθε μάτι,
εἰς ὅλους μαύρη φαίνεται ἀκόμη κι' ἡ χαρά,
μαύρη φωτιά ἐρήμαξε τὸ ἔρημο Παλάτι,
μαύρη φωτιά ἐρήμαξε κι' αὐτὴ τὴν ἀγορά.
Κι' ἔγινε μαῦρο κάρβουνο ὁ μαῦρο πανηγύρι
ὁ κόκκινος ὁ ταρμαῆς, τᾶσπρο τουλουμοτύρι.

Κρά κρά φωνάζουνε ἡψηλὰ μαῦρα κοράκων πλήθη,
κουκούκου κουκοὶ ξεφωνοῦν ὀλόμαυροι ὅτ' ἡ Σύρα,
καὶ ὁ Σταμούλης κι' αὐτὰς ὀλόμαυρα ἐντύθη,
μαῦρα φορεῖ κι' ἡ νερόπαντρη, μαῦρα κι' ἡ ζωντοχήρα.
Μαῦρο πεκάμισο παντοῦ κι' ὀλόμαυρο τσουράπι,
κι' ἡ βασιλεία ἔφθασε τοῦ Χρήστου τοῦ Ἀράπη.

Μαῦρα φωκὸλ κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς θὰ βάλῃ,
μόνο σ' ὀλόμαυρα πανιὰ θὲ νὰ φυσᾷ ἡ αὔρα,
κι' ὁ Δήμαρχος, οἱ Σύμβουλοι, οἱ βουλευταὶ καὶ ἄλλοι
εἰς τὰς μελούσας ἐκλογὰς θὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ μαῦρα.
Μαύραις ἢ μοίραις θὰ γενοῦν, μαύραις πομπαῖς καὶ γάμοι,
καὶ ὁ Καζάζης μαύρη πιὰ Στατιστικὴ θὰ κάμῃ.

Σ' αὐτὸ τ' ὀγδόντα τέσσερα μαῦρος αἶὼν μᾶς βρῆκε,
μαῦροι διχόδοι πρὸ πολλοῦ πειράζουν τὸν Μακρόκη,
καὶ κάποιος Μαυροκέφαλος γιὰ βουλευτῆς ἐβγήκε
χωρὶς ἀντιπολίτευσι καμμίαν εἰς τὴν Ἰθάκη.
Μαῦρο χαλάζι καὶ βροχὴ καὶ χιόνι θὰ νὰ πέσῃ,
καὶ τὸνομά του ὁ καθεὶς μὲ μαῦρο θὰ συνθέσῃ.

Μαῦρο κυττοῦμε τὸ παρόν, πρὶν μαῦρο καὶ τὸ μέλλον,
κι' οἱ Ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν μαυρίζουνε κι' ἐκεῖνοι,
καὶ εἰς τὸ χῶμα μεταξὺ διαβόλων καὶ Ἀγγέλων
εἰς τὸ ἐξῆς διάκρισις καμμίαν δὲν θὰ μείνῃ.
Κι' ἀφοῦ γιὰ ὅλα σήμερα μᾶς μαύρισε τὸ μάτι,
μαῦρος λοιπὸν καὶ ὁ «Ρωμηὸς» εἰς ὅλων τὸ γεινάτι.

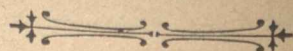

Μαυρουλῆς και Ἀσπρουλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Α.—Καλῶς τονε τὸν Φασουλῆ...
Μ.— Τὶ Φασουλῆ, βρέ χάχα ;
ὅλος ὁ κόσμος τόμαθε καὶ πάλι σὺ μονάχα
δὲν ἔμαθες πῶς ἄλλαξα γιὰ πάντα τὸνομά μου,
πῶς ἄλλαξα τὴ γνώμη μου καὶ τὰ αἰσθήματά μου,
πῶς ἄλλαξα καὶ φόρεμα, πῶς πῆρα νέο χρώμα,
πῶς χρωματίστηκα κι' ἐγὼ κι' ἀνήκω σ' ἓνα κόμμα ;
Α.—Τὶ σύμπτως, βρέ Φασουλῆ !... κι' ἐγὼ τὰ ἴδια κάνω.
Μ.—Καὶ πάλι Φασουλῆ με λές ;
Α.— Ἀλήθεια τὸ ξεχάνω.
Καὶ μήπως μούπες τάχατες τὸ νέο ὄνομά σου ;
Μ.— Νά ! Μαυρουλῆς βαπτίσθηκα καὶ 'στὸ ἐξῆς στοχάσου
πῶς δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται καθόλου νὰ με βρίζης,
καὶ μιά γιὰ πάντα, κύριε, ὀφείλεις νὰ γνωρίζης
πῶς εἶμαι Δεληγιαννικὸς ὡς τὴν κορφὴ ἀπάνω,
κι' ἔχω ἐννέα βουλευτὰς καὶ ὅ,τι θέλω κάνω.
Α.— Ἀφοῦ μοῦ σοβαρεύτηκες, μαθε λοιπὸν, χαλντουπνη,
πῶς ἄλλαξα τὴν γνώμη μου κι' ἀνήκω 'στὸν Τρικούπη,
πῶς 'στὸ ἐξῆς δὲν λέγομαι σὰν πρῶτα Περικλέτος,
πῶς χρωματίστηκα κι' ἐγὼ καὶ εἶμαι Ἀσπρουλέτος.
Μ.—Ὁὐ νὰ χαθῆς, φαυλόβιε ! δὲν βλέπεις τόσους φόρους,
δὲν βλέπεις πῶς τσακώνουνε παντοῦ τοὺς δικηγόρους,
δὲν βλέπεις τόσας πυρκαγιὰς, τόσας μονομαχίαις,
τόσας βροχαῖς ἐξαφνικαῖς καὶ τόσας δυστυχίαις,
δὲν βλέπεις πῶς παρέλυσαν τὸ Σύνταγμα κι' οἱ νόμοι,
δὲν βλέπεις πῶς ἀρρώστησε κι' αὐτὴ ἡ Ρὲν ἀκόμη ;
Α.—Καὶ σ' ὅλ' αὐτά, βρέ Μαυρουλῆ, ποῖος εἶναι ἡ αἰτία ;
Μ.—Κι' ἔχεις τὴν τόλμη, μασκαρᾶ καὶ τὴν ἀναισχυντία
ποῖος εἶναι ὁ πρωταίτιος νὰ μ' ἐρωτᾷς ἀκόμα ;
ὅλος ὁ κόσμος σήμερὰ φωνάζει μ' ἓνα στόμα,
καὶ σὺ μὰς κάνεις τάχατες πῶς δὲν καταλαβαίνεις ;
Α.—Πές μου ποῖος εἶναι τὸ λοιπὸν ;
Μ.— Ποῖος ἄλλος, βρέ ἀναισχυντε, παρὰ ὁ Πρόεδρος σου.
Α.—Τί ; ὁ Τρικούπης θές νὰ 'πῇ ;
Μ.— Ἐκείνος ;
Α.— Τὸν κακό σου.
Μ.— Ἀκούς ἐκεῖ κατάστασις ! ἀκούς ἐκεῖ πατρίδα !
Τώρα ποῦ μόλις 'μαύριζε 'στ' ἀμπέλι καὶ ἡ σταφίδα,
μ' ἓνα φρικτὸ κατακλυσμὸ ἡ ἔρημη ἐχάθη,
κι' ἐπῆγε εἰς τὸ διάβολο !...
Α.— Ἔτσι καλὰ νὰ πάθῃ,
ποῦθελε με τὴν Τρίπολι κι' ἐκείνη νὰ μαυρίσῃ !...
καὶ ὁ Θεὸς ἐβλήθη τὰ μαῦρα ν' ἀφανίσῃ.
Τώρα τὰ μαῦρα πέρασι δὲν ἔχουν καθὼς πρῶτα.
Μ.—Τάσπρα δὲν ἔχουν πέρασι καὶ ὅποιον θέλεις ρῶτα.
Δὲν βλέπεις πῶς ἡ Τρίπολις μαυροφορεῖ καὶ κλαίει ;
Α.—Δὲν βλέπεις ὅτι ψέμματα ὁ Δήμαρχος τὰ λέει ;

Μ.—Καλὰ ! καὶ τῆς ὑπογραφαῖς δὲν θέλεις νὰ πιστέψῃς ;
Α.—Καλὰ ! δὲν διάβασες καὶ σὺ τὰς τόσας διαφημισαῖς ;
Μ.—Καλὰ λοιπὸν, τὸν Ζέγγελη κανέναν δὲν πιστεύει,
καὶ ψεύτικαις ὑπογραφαῖς 'στὴν Τρίπολι μαζεύει ;
Α.—'Αμμέ 'στους ταβερνάρηδες πίστι κι' ἐγὼ θὰ δώσω
πάλι τὰ ἴδια μ' ἄρχισες καὶ θὰ σὲ μπαγλαρώσω.
Μ.—Γιὰ μάζεψε τὰ λόγια σου καὶ βούλωσε τὸ στόμα,
γιατί σοῦ τῶπα σοβαρὰ πῶς τώρα ἔχω κόμμα.
Α.—Λοιπὸν ἄς προχωρήσουμε... τί λέγαμε ὡς τώρα ;
Μ.—'Ελέγαμε πῶς ντύθηκε 'στὰ μαῦρα ὅλ' ἡ χώρα,
πῶς ὅπου πᾶς, ὅπου σταθῆς καὶ ὅπου περπατήσῃς,
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα καὶ σὺ θὲ νὰ μαυρίσῃς.
Α.—Σὺ νὰ μαυρίσῃς, γαϊδαρε, με τὸν Ζυγομαλᾶ σου
καὶ τὴν Δημητρακάκη σου...
Μ.— Ἀληθινὰ γιὰ στάσου.

Ἀπὸ ἐπίσημον πηγὴν μ' ἔχουν πληροφορήσει
πῶς ἄσπρα τὰ μουστάκια του ὁ Πρόεδρος θ' ἀφήσῃ,
πῶς ὅλαις τῆς καραμπογιαῖς 'στὸ δρόμο θὰ πετάξῃ,
πῶς τέλος ἀπεφάσισε τὸ χρώμα του ν' ἀλλάξῃ.
Α.—Στάσου καὶ σὺ... κι' ἐγὼ λοιπὸν ἀπὸ πολλὰς κορμὶ
καθὼς καὶ ἀπὸ βουλευτὰς ἔχω πληροφορίας
πῶς ὅσαις ὁ Πρωθυπουργὸς μπογιατὶς θὲ νὰ πετάξῃ
θὰ τρέξῃ ὁ κύρ Θεόδωρος εὐθύς νὰ τῆς ἀρπάξῃ,
τῆς ἄσπρας φαβορίταις του κι' ἐκείνος νὰ μαυρίσῃ
καὶ με τὰ μαῦρα γένεια του τὸ γένος νὰ θρηνησῇ.
Μ.—Βρέ Ἀσπρουλέτο, ἄφησε τὴν τόση κοροϊδία.
Α.—Βρέ Μαυρουλῆ, κατήντησες σοῦ λέω ἀηδία.
'Ελα, κουτέ, 'στὸ κόμμα μας νὰ πάρῃς καμμιὰ θέα,
καὶ ἄφησε τὸν Θεόδωρὸν με τοὺς ἐννιά 'στὴ μέση.
Μ.—'Αμμ' τί θαρρεῖς, βρέ μασκαρᾶ ; ὅτι κι' ἐγὼ σοῦ
καὶ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ τὸ κόμμα μου ν' ἀλλάξω ;
Α.—Βρέ ἔλα εἰς τὸ κόμμα μας καὶ ἄσπρα νὰ φορέσῃς.
Μ.—'Εγὼ βρέ, ἔχω κτήματα, ἐγὼ δὲν θέλω θέσει,
κι' ἐπῆγα με τὸν Θεόδωρο γιατί τὸν ἔχω φίλο.
Α.—Βρέ ἔλα με τὸ κόμμα μας γιὰ νὰ μὴ φᾶς καὶ εὖ.
Μ.—Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν τολμᾷς ἀπάνω μου ν' ἀπλώσῃς.
Α.—Κι' ἐγὼ σοῦ λέγω, Μαυρουλῆ, πῶς δὲν θὰ τῆς γλῶσσῃς.
Κι' ὅρσε λοιπὸν δρᾷ χαστουκίαις νὰ δοῦμε τί θὰ κάνῃς
κι' ἄς ἔλθῃ κι' ὁ Ζυγομαλᾶς κι' αὐτὸς ὁ Δεληγιαννίτης.
Μ.—Βρέ ἄφησε τῆς χαστουκίαις, βρέ πᾶψε τὸ στόμα
γιὰ νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴ φωτιά ποῦγινε 'στὸ παζάρι.
Α.—Σοῦ εἶπα μὴ μοῦ ξαναπῆς γιὰ τέτοια νταραβέρια.
Μ.—'Εκάηκαν κατὰστιχα, ἐκάηκαν τεφτέρια.
Α.—Κατάλαβα πῶς ἡ σθερκαῖς μονάχα δὲν σὲ ρθάνει.
Μ.—Μὰ ὅλαις τούταις τῆς φωτιάς ποιοὶ τάχα νὰ τῆς ἔλθῃ
Τάχα μὴν ᾔναι ὁ Μελάς ;
Α.— Ἐμένα δὲν με μέλει...
θὰ σὲ ἀρχίσω 'στῆς γρεθιαῖς κι' ἄς ᾔναι ὅποιος θέλει.
Μ.—Μὴν ἤλθανε μηδενισταί, μὴν ᾔναι λωποδύται ;
Α.—'Ὅρσε λοιπὸν καὶ μιά γρεθιά...
Μ.— Μὴν ᾔναι οἱ μεσέτοι ;
Α.—Τὴν βλέπεις τὴν μαγκοῦρα μου ;
Μ.— Μὴν ᾔναι ὁ Τρικούπης ;
Α.—'Ε ! νὰ καὶ μιά μαγκοῦριά...
Μ.— Μὴν ᾔναι καὶ ὁ Στάσις ;
Α.—Μὰ βλέπω πῶς συνείθισε ἡ ράχη σου 'στὸ ἄλλο φύλλο,
καὶ θάχουμε χειρότερα θαρρῶ 'στὸ ἄλλο φύλλο.

Αὐτὰ τὰ μαῦρα ποῦ φορεῖς δὲν τὰ φορεῖς γιὰ λύπη
μὰ τὰ φορεῖς γιὰ ὠμορφιά, ποῦ διόλου δὲν σοῦ λείπει.

Ἀς ρίξωμε καὶ μιά ματιὰ
'στῆς Ἀγορᾶς μας τὴ φωτιά.

Κοντὰ 'στὴ μιά καταστροφὴ καινούρια μὰς προσφάνει,
κοντὰ 'στῆς τόσας συμφοραῖς καὶ 'στῆς πολλαῖς θυσίαις,
δὲν ξέρω τίνας βάλθηκε παντοῦ φωτιάς νὰ βάνῃ
καὶ κάθε βράδυ νάχουμε φρικταῖς φωτοχυσταῖς.
Καὶ ὅς του νέα πυρκαγιὰ καὶ κάτω 'στὸ παζάρι,
καὶ μέσα 'στὴ σαρακοστή ἐκὴν τὸ χαβιάρι.

Ἐκάηκαν τὰ βούτυρα, τὰ μῆλα καὶ τ' ἀχλάδια,
ἡ μπάμιαις, τὰ πετρέλαια, τὰ ραζακιά σταφύλια,
ἡ λεμονάδες, ἡ ἑλθαῖς, τὸ γιάτσο καὶ τὰ λάδι,
ἡ ζάχαρι καὶ ὁ καφές, λουμίνια καὶ φυτίλια.
Κι' ἔλθῃ χρόνι δισεκτά, καταραμένα χρόνι,
καὶ φάνωνται 'στὴν ἀγορὰ καὶ τ' ἄγουρα πεπόνια.

Ἦτο σχεδὸν μεσάνυχτα καὶ 'λίγο περασμένα,
ὁ Ταβουλάρης ἐπαίξε 'στὸ θέατρο ἀκούμα,
ὅταν μπάμ μπουμ ἀκούσθησαν 'στὰ ὕψη σκορπισμένα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος 'φώναξε ἀμέσως μ' ἓνα στόμα :
Συναθροισθῆτε, σκαπανεῖς, ὀρμησέτε, φαντάροι,
κι' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός... φωτιά καὶ 'στὸ παζάρι.

Κι' ἰδοὺ με σκούφους νυκτικούς, με νυκτικὰ φουστάνια,
γυναικες κι' ἄνδρες ὤρμησαν μέσα 'στους δρόμους ὅλοι,
μέ στάμνες, με πλατύσταμνα, καὶ με τὰ γιαταγάνια,
κι' ἐβλέπεις 'σὰν στρατόπεδο τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλι.
Ἐν τούτοις μέσ' 'στὴν ταραχὴ πολὺ παρετηρεῖτο
πῶς μόνον ὁ πρωθυπουργὸς 'στὴν πυρκαγιὰ δὲν ἦτο.

Ὡς τὰ ἑπτὰ οὐράνια ἀνεβαίνουν ἡ φλόγαις,
κι' ἐφώτιζαν τὰ τέσσαρα τῆς πόλεως σημεῖα,
σὰν σκάγια ἐσκορπίζονταν τῶν σταφυλῶν ἡ ρώγαις,
καὶ πῆρε διεγέστο μεγάλη εὐθυμία.
Καὶ μέσα 'στὸν πολὺ καπνὸ ποῦ σκάει καὶ κουνούπι
ἐδίδοντο καὶ ῥα ν' ἔβλεπες 'στὸ πείσμα τοῦ Τρικούπη.

Καὶ ὅταν εἶδεν ὁ λαὸς παντοῦ ἀπελπισία,
εἰς τὸν Θεὸ ἀφῆσανε τὸ θαῦμά του νὰ κἀνῃ,
ἡ ἐκκλησιαῖς ἀρχίσανε τὴν κωδωνοκρουσά
κι' ἀμέσως, ὡς τοῦ θαύματος ἡ πυρκαγιὰ αὐξάνει.
Κι' ἰδοὺ καινούρια σχέδια, κι' ἰδοὺ καινούριαι λόγαι,
ὡς ὅτου ἀπαξε φωτιά καὶ τὸ παλὸν Ρωλόγι.

Κοκκίνι' ἡ Ἀκρόπολις ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ τῆς
ποῦ ἐβλέπε νὰ καίεται τὸ ὄθρον τοῦ Ἐλγίνου,
γιατί αὐτὴ δὲν ξέχασε ἀκόμη τὰ παλὰ τῆς,
πῶς ὅμα εἶγεν ἄλλοτε τοῦ κλέφτη τῆς ἐκείνου.
'Αν τὸ ξεχνούνε οἱ ῥωμιοί, ἡ πέτρας δὲν ξεχνούνε
με ποιοὺς ἐῴσαν ἄλλοτε καὶ τώρα με ποιοὺς ζοῦνε.

Ὡς τῶσων ἀναμνήσεων καυμένο μου παζάρι,
με τ' ἀκριβὰ σου κρέατα, τὰ βρώμια σου τὰ ψάρια,
τῆς ζύλιναις παραγάκις σου, τὸν κάθε μακελάρη,
τῆς ζυγαριᾶς τῆς ζύγκικαις, τὰ ζύγκικα καντάρια,
αἰώνια 'στὴ μνήμη του κανεῖς θὰ σὲ φυλάττῃ,
καὶ γαίαν ἔχους ἐλαφρὰν, ὡς Ἀγορὰ φιλάττῃ.

Ἐὰν θέλῃς μὴ πιστεύσῃς
τὰς τοιαύτας διαψεύσεις.

Αὐγούστου πέντε, Τρίπολις. — Ποῶς μὴ δυσπιστῇτε,
κι' ἂν θέλετε ὀρίσετε τὰ ΜΑΥΡΑ νὰ ἰδῇτε.
Χορῆγι δὲν ἀπέμεινε τοὺς τοίχους γιὰ ν' ἀσπρίσουν
καὶ μὲ μπυγιά τῶν παπουτσιῶν ζητοῦν νὰ τοὺς μαυρίσουν.
Κρύβονται ὄλαις ἢ ξανθαῖς, ἢ ἄσπραις καὶ ἢ ρούσαις,
καὶ βγαίνουν ἢ μελαχροιναῖς καὶ ἢ μαυροματούσαις.
Καὶ ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, χωρὶς τι νὰ προσθέτω,
χίλιων λογιῶν ὑπογραφαῖς ἀμέσως παραθέτω.
Μὲ Μαῦρος, Ὁμικρον Μαυρῶν, Μαυρίκιος Μαυρούλης,
Μὲ Δέλτα Μελανόπουλος, Φὸ Κάπα Μαυροπούλης.

Ὁκτὼ Αὐγούστου, Τρίπολις. — Ὡ τί ἀναισχυντῖα
νὰ λέγουν τόσα ψέμματα χωρὶς καμμιά αἰτία.
Ἀπεναντίας μάθετε πῶς τ' ἄσπρα βασιλεύουν
καὶ ἄς κοπιᾶσουν νὰ τὰ 'δοῦν αὐτοὶ ποῦ δὲν πιστεύουν.
Ἀκόμη κι' οἱ παππάδες μας φορέσαν ἄσπρα ράσα,
κι' εἶναι ντυμένη κάτασπρη ἢ Τρίπολί μας πᾶσα.
Καὶ ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, χωρὶς τι νὰ προσθέτω,
χίλιων λογιῶν ὑπογραφαῖς ἀμέσως παραθέτω.
Δέλτα λευκός, Λευκόπουλος, Μὲ Ἀσπρος, Πὶ Λευκίας,
καὶ ἔπονται ὑπογραφαὶ ὑπὲρ τὰς δισχιλίας.

Ἐννέα, Τρίπολις. — Φρικτὸν νὰ 'δῇτε πῶς μαυρίζει
καὶ τώρα πιά τὴν πόλι μας κανεὶς δὲν τὴν γνωρίζει.
Οἱ κάτοικοι ἐφόρεσαν καὶ ἄσπραις φουστάνελας,
ὁ ἥλιος μαῦρος ἔγινε καὶ μαύραις ἢ ὀμπρέλαις.
Ἐπέταξαν τὸ χάσικο καὶ τρῶνε κουραμάνα,
μαῦρο μελάνι ἔρριξαν καὶ 'στοῦ νεροῦ τὴ μάνα,
τῆς λευκαῖς τῆς κλαδεύουνε γιὰ τ' ἔχουν ἄσπρα φύλλα,
μὲ μαύρη βάφουνε μπογιά τ' ἀχλάδια καὶ τὰ μῆλα.
Καὶ ἔπονται ὑπογραφαὶ περίπου πεντακόσαι,
ἀκόμη δέ, ἂν θέλετε, ὑπάρχουν ἄλλαι τόσαι.

Ἐπίσημος διάψευσις ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου:
Τηλεγραφοῦν ἐκ τῶν Πατρῶν, ἐκ Κέας, ἐξ Αἰγίου,
ἐκ Καλαμῶν, ἐκ Πειραιῶς καὶ ἐκ τῆς Κορινθίας,
ἐξ Ἐπιδαύρου Δημητρῆς καὶ ἐκ Αἰγιαλείας,
ἀπὸ τὸ Μεσολόγγιον κι' ἐκ τῆς Ἀγίας Μαύρας,
πῶς κυματίζουν κάτασπραις σημαῖαι εἰς τὰς αὔρας,
πῶς ἄσπρα καραμάντουλα οἱ κάτοικοι φοροῦνε,
πῶς ἄσπροι καὶ οἱ κόρακες ἀπὸ προχθὲς πετοῦνε,
πῶς ἄσπρη πλέον ἔγινε ὡς καὶ ἡ νύκτ' ἀκόμα.
πῶς τέλος πάντων ἔλειψε παντοῦ τὸ μαῦρο χρῶμα,
πῶς καὶ τῆς πράσιναις ἐλθαῖς ἐφέτος δὲν θ' ἀφήσουν,
καὶ θὰ τῆς κόψουν ἄγγουραις μὲ φόβο μὴ μαυρίσουν.
Ἀσπρα τὰ μούρα τῆς μουριᾶς καὶ κάτασπρα τὰ φύλλα,
καὶ ἔπονται ὑπογραφαὶ κι' ὀνόματα ποικίλα.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ «Ρωμηοῦ» μας τὸ κεμέρι.

Ἄς μάθῃ κάθε φίλος μας καὶ ἀνταποκριτῆς
πῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὀφείλει νὰ πληρῶνῃ...

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τηπιαρεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Συλλογισθῇτε, κύριοι, πῶς εἶμαι ποιητῆς,
καὶ σὰς παρακαλῶ πολὺ μὴ ρίχνετε κανόνι.

Ὁ φίλος ἀνταποκριτῆς τῆς πόλεως Αἰγίου,
ὀναμαζόμενος θαρρῶ Κωστῆς Ἀθανασίου,
ἀπ' ὅσα φύλλα τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ στείλαμε ὡς τώρα
πεντάρχα δὲν μᾶς ἔμβασε ἕως αὐτῇ τὴν ὥρα.
Εἰ' αὐτὸ λοιπὸν μὴν ἔχετε μαζί του νταραβέρι...
τόν συνιστῶ εἰς ὅλους σας γιὰ πρῶτο κανονιέρι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ἀρχίζει πιά καὶ ὁ Ρωμηὸς νὰ δέχεται ἀγγελίας
μετὰ μικρὰς καὶ κάποτε μεγάλης ὠφελείας.
Καὶ ὅποιος θέλει εἰδῇσι μὲ στίχουν νὰ τυπῶνῃ,
λεπτὰ πενήντα μετρητὰ τὸν στίχον θὰ πληρῶνῃ
κι' ἂν ἀκριβῆ σὰς φαίνεται αὐτῇ μας ἡ τιμῇ,
ἐμεῖς γιὰ τὸ χατῆρι σας τὴν κάνουμε δραχμῇ.

ΤΡΕΞΑΤΕ ὅλοι 'στοῦ Γουδῆ τὰ πετακτὰ βαπόρια
καμμιά πληῖσις μὲς σ' αὐτά, καμμιά στενοχώρια.
Οἱ ναῦται των, οἱ πλοίαρχοι, οἱ καμαρότοι κι' ἄλλοι
καὶ 'στὴ γαλήνη τρέχουνε κοντὰ σας καὶ 'στὴ ζάλη,
κι' ἂν ἦναι φουσκοχλασσιὰ ὁ κόσμος τὴν ξεχνάει,
κι' ἀπὸ τὴν περιποίησι οὗτ' ἐμετὸς σὲ πιάνει
μὰ πάντα τέτοιο πλοίαρχο θὰ εὕρῃς εἰς τὴν πλώρη,
ποῦ δὲν σοῦ κάνει πιά καρδιὰ νὰ βγῇς ἀπ' τὸ βαπόρι.
Ἀμμ' τί σοῦ λέν κι' οἱ πράκτορες αὐτῆς τῆς Ἐταιρείας
καὶ 'στοὺς κυρίους ὀμιλοῦν καθῶς καὶ 'στὰς κυρίας.
Κι' ἐνῶ δυὸ εἰσητήρια πηγαίνεις νὰ ζητήσῃς,
ἀπὸ τὰ κοπλιμέντα των καὶ τὰς περιποιήσεις
γίνεσαι πρῶτος φίλος των, τρατάρουν καὶ τρατάρεις,
καὶ δέκα εἰσητήρια σοῦ ἔρχεται νὰ πάρῃς.

ΤΟ ΛΑΥΡΙΟΝ τ' ἀτμόπλοιοι ἐνεκα τοῦ θανάτου
τοῦ ἀτυχοῦς πλοίαρχου του, μ' ὅλα τὰ ἐπιπλά του
πωλεῖται ἢ νοικιάζεται τυχούσης εὐκαιρίας,
καὶ δίδουν οἱ Φινόπουλοι γι' αὐτὸ πληροφορίας.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ Περιοδικὸν γιὰ τὰ παιδιὰ ἐν γένει
ὑπάρχει ἡ Διάπλασις, ποῦ ἐν Ἀθήναις βγαίνει.
Προπληρωτέα συνδρομὴ δυόμισυ φράγκα μόνον
καὶ δώδεκα φυλλάδια ἐκδίδει κάθε χρόνο.
Πωλοῦνται 'στὸ γραφεῖόν τῆς, ἂν θέλετε ἀκόμη
δεμένοι ἢ καὶ ἄδετοι οἱ περασμένοι τόμοι.

ΣΤΟΥ ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ τὸ λαμπρὸ αὐτὸ παντοπωλεῖον
ποῦ εἶναι 'στὸ βασιλικὸν αὐτὸ Φωτογραφεῖον,
χαβιάρι ἀριστουργημα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶδη,
κι' ἐκτὸς αὐτῶν γιὰ φρεζὶ ρακὶ μὲ πάγο δίδει.

ΣΤΟΥ ΚΟΥΖΗ τὸ μπακάλικο περίφημον χαβιάρι!
ὡτάν κι' αὐτὸ δὲν βρίσκεται εἰς ὅλο τὸ παζάρι.

ἈΛΛΑ καὶ 'στὸ μπακάλικο τοῦ ΚΩΣΤΑ τ' ΑΝΤΩΝΑΚΗ
χαβιάρι Γέλδας! θαυμαστό!... πῆρα κι' ἐγὼ λιγάκι.

Κάφενέ τῶν «Εὐ Φραγκῶντων» — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατὰ-ζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σχαντούρια — καὶ μὲ μάνθρα μὲ γαιδούρια.